

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 408

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΗΝΥΜΑ

Πρὸς τὸν ἀπανταχοῦ Ἱερὸν Κλήρον
καὶ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης
Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα,

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσητε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε». Οὕτω, ὡς ὁ ἱερὸς ὑμνωδὸς καὶ ἡμεῖς ἐν προοιμίῳ βραχυτάτῳ, προσφωνοῦμεν ὑμῖν ἐπὶ τῷ ἀκαινοτομήτῳ ἑορτασμῷ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ μεγάλου κοσμοϊστορικοῦ τούτου γεγονότος, ὅπερ ἀπετέλεσε νέαν παγκόσμιον χρονικὴν ἀφετηρίαν ἐν τῇ ἀκαταπαύστῳ ἐξελίξει τῶν γηίνων.

Ἐκ τῆς ἱερᾶς κατηχήσεως γνωρίζομεν, ὅτι ἡ ἁμαρτία τῆς παρακοῆς τῶν πρωτοπλάστων, ὡς διὰ νόσου κληρονομικῆς, μετεδόθη εἰς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἡ δὲ σωτηρία αὐτοῦ καὶ ἀνάπλασις κατωρθώθη διὰ τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως. Οὐ γὰρ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ, ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς» (Τίτ. Γ', 5). Ἡ ἀνθρωπότης ἅπασα βεβυθισμένη εἰς τὸν βόρβρον τῆς ἁμαρτίας καὶ ὑπὸ τὴν σκληρὰν τοῦ διαβόλου τυραννίαν τελοῦσα ματαίως ἀνέμενεν ἐπὶ αἰῶνας σωτήρα καὶ λυτρωτὴν ἐκ τῶν τῆς γῆς. «Πάντες γὰρ ἡμᾶρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. Γ', 23). Ἡ βοήθεια πρὸς σωτηρίαν ἔπρεπε νὰ κατέλθῃ ἐξ οὐρανοῦ· ἡ ἀπολύτρωσις ἔπρεπε νὰ καταστή τρόπιον νίκης δυνάμεως πανσθενούς κατὰ τοῦ πεπαλαιωμένου κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἐξ ὧν ἡ φθορὰ ἢ κατ' ἄμφω τοῦ ἀνθρώπου. Ὅθεν «ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικὸς, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολαύωμεν» (Γαλ. Δ', 4).

Τὸ Μυστήριον τῆς ἐνσάρκου θείας οἰκονομίας ὄντως ἀκατάληπτον καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ» (Α' Τιμ. Γ' 16) καὶ «κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος» (Ἑβρ. Β', 14), τεχθεὶς ἐκ γυναικὸς ἀσπόρως καὶ ἀπειράνδρως, ἐπελεύσει Πνεύματος Ἀγίου, ὑπὲρ λόγον καὶ ἐννοιαν· Καὶ τὸ παμμέγιστον τοῦτο ἱστορικὸν γεγονός, ὡς σωτήριον τοῖς ἀνθρώποις, θὰ ἀναμιμνήσκειται εὐγνώμων σύμπασα ἡ κτίσις, ἰδιαίτέρως δὲ τὸ ἀνθρώπινον γένος, οὕτινος τὴν φύσιν, ἐξ ἄκρας ἀγαθότητος καὶ φιλανθρωπίας, ἐτίμησε καὶ περιεβλήθη ἡ Θεότης ἡ ἀπειρος καὶ ἄχρονος, ἡ

ἀσχημάτιστος καὶ ἀθέατος, ἡ ἀκατάληπτος καὶ ἀπερινόητος, ἡ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἀπερίληπτος καὶ ἀπερίγραφτος.

Τὸ τεράστιον καὶ ἀνέκφραστον τοῦτο γεγονός τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως πρεπόντως ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει, καὶ Μητρόπολιν πασῶν τῶν Ἐορτῶν τῆς ὠνόμασεν, ὡς ἀπαρχὴν πάντων τὴν ὑπὸ τῆς Εὐαγγελικῆς διηγήσεως ἀναφερομένων κοσμοσωτηρίων γεγονότων. Οἱ σειπτοὶ δὲ Διδάσκαλοι καὶ Ὑμνογράφοι τῆς Ἐκκλησίας θεοπνεύστως διὰ πολλῶν ἐξαίρουσι τὰ τῆς ἐορτῆς, διότι κατ' αὐτὴν τὴν ἐορτὴν βλέπομεν τὸν ὑπὲρ ἡμῶν Νηπιάσαντα Θεὸν ἐξ ἀπείρου ἀγάπης, νὰ ὑπόκειται εἰς πᾶσαν ἀδιάβλητον ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν καὶ ἀσθένειαν, παρεκτὸς τῆς ἁμαρτίας, καὶ διδασκόμεθα ὁποῦς ὀφειλῆς χρεῶσται εἶμεθα ἔναντι τῆς θείας Μεγαλειότητος, ἀλλὰ καὶ ὁποῖας αὐστηρᾶς κρίσεως θὰ ὑποστώμεν τὰς συνεπείας, ἐὰν τοῦ πλούτου τῆς ἀπείρου θείας Χρηστότητος καταφρονήσωμεν (Ρωμ. Β' 4).

Διὰ τοῦτο, Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, πάντες ἡμεῖς οἱ σωτηρίας ἐν Χριστῷ ἐνανθρωπήσαντι τυχόντες ὥς ἡμεθα εὐγνώμονες πρὸς Αὐτόν. Ἡ θεία Φάτις, ἐξ ἧς ἀνέθορε τὸ θεῖον φέγγος τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, ὥς ἀποτελέσῃ ἐνθύμημα πολλὰ πρὸς ἔλεγχον τῶν ἀτοπημάτων ἡμῶν ὑπομιμνήσκον, ἀλλὰ καὶ ἐντρύφημα πολλὰ πρὸς ἐνίσχυσιν ψυχικὴν ἡμῶν ἐπαγγελομένη.

Πόσον θλίβεται τις ἀναλογιζόμενος τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν θείων δωρεῶν καὶ τοῦ ταλαιπώρου ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου τὴν ἐλεεινότητα. Τὸ θεῖον Βρέφος τῆς Βηφλεὲμ ἐκάλεσεν ἡμᾶς εἰς ἀναγέννησιν καὶ ὠδήγησεν εἰς τρίβους σωτηρίας «**Ἴνα ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν** (Ρωμ. 9,4), καὶ ὁ οὐρανὸς διὰ στρατιᾶς Ἀγγέλων ἐπὶ τῇ γενήσῃ τοῦ θεοῦ Βρέφους ἐδωροφόρησε πᾶσι τοῖς ἐν γῇ **εἰρήνην**, εἰρήνην τριπλῆν, πρὸς ἑαυτούς, διὰ τῆς εὐσυνειδησίας καὶ ὁσιότητος. πρὸς τὸν πλησίον, διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης καὶ ἀναστροφῆς ἐν δικαιοσύνῃ ἀμοιβαίᾳ, καὶ πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τῆς εὐσεβείας. Οἱ ἄνθρωποι ὁμῶς τὴν εἰρήνην, τὴν τριπλῆν εἰρήνην, πολλάκις καταστρέφουσι παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν. Ἐντεῦθεν οἱ πόλεμοι τοπικοὶ καὶ παγκόσμιοι διὰ τοῦτο αἱ μάχαι καὶ αἱ ἐρίδες. διὰ τοῦτο τὰ σχίσματα καὶ οἱ μερισμοί, διότι τὸ οὐρανόπεμπτον δῶρον τῆς Εἰρήνης προσηκόντως δὲν ἐκτιμᾶται. Τὰ ἄτομα ἁμαρτάνοντα στεροῦνται ἐσωτερικῆς εἰρήνης ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐλεγχόμενα. Αἱ κοινωνίαι, ἐνεκα θεωριῶν ἡκιστα ἀνωτέρων ἰδιοτελείας καὶ ὑλοφροσύνης, στερούμενα εἰρηνοφίλων αἰσθημάτων, ἀλληλοσυγκρούονται. Τὰ ἔθνη κακῶς κυβερνώμενα ὑπὸ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐν ἁμαρτίαις ζώντων ἐπόμενον εἶναι νὰ ὀδηγῶνται εἰς μάχας καὶ πολέμους μέχρις ἀλληλοεξοντώσεως, μὲ συνεπείας τὰς ὁποῖας μετὰ φρίκης περιγράφει ἡ ἱστορία παλαιὰ καὶ νεωτέρα.

Ἡ δὲ Ἐκκλησία, καὶ αὕτη δυστυχῶς σήμερον ἐσωτερικῶς σπαράσσεται στερουμένη εἰρήνης, διότι τὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα τὴν ἀπαρτίζουν καὶ τὴν διοικοῦν δὲν εἰρνεύουν πρὸς ἑαυτὰ καὶ πρὸς ἀλλήλα διὰ ζωῆς καὶ πολιτείας θεαρέστου, καὶ ἐνὸς τοῦτο συμβαίνει εἶναι ἐπόμενον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐμφιλοχωρήσουν σχίσματα καὶ παρασυναγωγαί, διότι «**φαῦλος βίος πονηρὰ τίκει δόγματα**», κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον.

Ὅθεν ὥς διδαχθῶμεν καλῶς ἐξ ὅσων ἐπάθομεν κακῶς καὶ ὥς κλίνωμεν γόνυ μετανοίας πρὸς τὸ βεῖον Βρέφος καὶ ὥς ζητήσωμεν παρ' Αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν τῶν ἐπταισμένων, καὶ τὸν θεῖον φωτισμόν, ὅπως καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἔθνος καὶ ὡς Ἐκκλησία «**ἀξίως περιπατήσωμεν τῆς κλήσεως, ἧς ἐκλήθημεν**» (Ἐφεσ. Δ' 1), ὁ δὲ ἀνατέλλων νέος ἐνιαυτὸς τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου θεία ἐπισκέψει, εἴθε νὰ δωροφορήσῃ εἰς ἕνα μὲν ἑκαστὸν πᾶν ἐφκτὸν ἀγαθὸν καὶ ἐν Θεῷ ποθητὸν, εἰς πάντας δὲ ἡμᾶς τὴν τριπλῆν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐνανθρωπήσαντι, Οὐ τὸ ἄπειρον ἔλεος σὺν τῇ ἡμετέρᾳ πατρικῇ εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ μετὰ πάντων ὑμῶν.

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

† Ὁ Ταλαντίου ΑΚΑΚΙΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«*Ιδού οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον.*» (Λουκ. Β. 14)

Δ'. (συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«*Ἄρα γε γινώσκεις, ἃ ἀναγινώσκεις;*» ἠρώτησεν ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος, τὸν ἐφ' ἀμάξης ἀναγινώσκοντα τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν εὐνοῦχον τῇ βασιλείᾳ τῶν Αἰθιοπῶν. «*πῶς γὰρ ἂν δυναίμην ἐὰν μὴ τις ὁδηγήσῃ με;*» ἀπαντᾷ ὁ εὐλαβέστατος καὶ ταπεινόφρων εὐνοῦχος. (Πράξ. Η'. 31) Ὡς ἐραστὴς τῶν Γραφῶν ἐγνώριζεν ὅτι ἡ κατανόησις τοῦ πνεύματος αὐτῶν δι' ἀποκαλύψεως γίνεται εἰς τοὺς ἀξίους. Δι' ὃ καὶ ὁ Προφητὰν Ἀβραάμ ἐβόα πρὸς Κύριον «*Ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ νόμου σου.*» (Ψαλμ. 118, 18). «*Τὸ γινῶναι νόμον (Κυρίου) διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς.*» (Παρ. Θ'. 10), οὐ τῆς τυχεύσεως. Πρὸς ταῦτα συνάδουσα καὶ ἡ τῆς Καινῆς Κτίσεως Διαθήκη λέγει διὰ τοῦ στόματος τοῦ Κορυφαίου Ἀποστόλου. «*Πᾶσα προφητεία Γραφῆς ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται.*» (Β. Πέτρο. Α. 20). Διὰ τῶν λόγων τούτων ἀνασπάζεται ἀπὸ τὴν οἶζαν ὁ Προτεσταντισμός, πατάσσεται τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἄρθρον αὐτοῦ, καθ' ὃ δύναται ἕκαστος ἀναγινώσκων τὴν ἁγίαν Γραφήν, νὰ κατανοήσῃ τὸ πνεῦμα αὐτῆς. Ὁ λόγος οὗτος, προλαμβάνων ἐνδεχομένην ἐνστασιν τῶν Προτεσταντῶν, ὡς ἀναφερόμενος δῆθεν μόνον εἰς τὰς προφητείας, αἰτιολογεῖ ὡς ἑξῆς τὸ διατὶ «*ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται.*» «*Οὐ γὰρ θέληματι ἀνθρώπων ἠνέχθη ποτὲ προφητεία, ἀλλ' ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν Ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι.*» (Αὐτόθ. Α. 20).

Κατὰ ταῦτα ἐπειδὴ «*πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος.*» (Β. Τιμ. γ. 16) «*πᾶσα Γραφὴ ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται.*» Οὕτως ἐρμηνεύουσι τὰ χωρία ταῦτα οἱ πᾶσαν τὴν Γραφὴν θεοπνεύστως ἐρμηνεύσαντες Θεοφόροι Πατέρες. Τὸ ὅτι δὲν εἶναι τοῦ τυχόντος ἡ ἐρμηνεία τῆς Θεοπνεύστου Ἁγίας Γραφῆς, γίνεται κατάδηλον ἐκ τῶν ἑξῆς λόγων τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. «*Ἐν οἷς ἐστὶ δυσνόητα τινά, ἃ (τὰ ὅποια) οἱ ἁμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς γραφάς, πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπώλειαν.*» (Β. Πέτρο. γ. 16). «*Ἐπομένως δὲν εἶναι τι τὸ ἀκίνδυνον διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἡ ἀνθαίρετος ἐξήγησις τῶν Γραφῶν, αἵτινες ὡς θεόπνευστοι «ἰδίας (ἀτομικῆς) ἐπιλύσεως οὐ γίνονται.*» Πρόκεινται εἰς ἡμᾶς παραδειγμα θλίβερόν, καὶ πολλῶν δακρύων ἄξιον οἱ Προτεστάνται, οἵτινες τὴν ἐντολὴν ταύτην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος περιφρονήσαντες, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν σοφίαν τῶν θαυρήσαντες, κατὰ δικαίαν παραχώρησιν Θεοῦ, ἔπεσον εἰς ἀδόκιμον νοῦν, κατατμηθέντες εἰς πλήθος αἱρέσεων, ἐκ τῆς παρερμηνείας τῶν Γραφῶν, ἐκείτη τῶν ὁποίων αἱρέσεων διςχυρίζεται ὅτι αὕτη καὶ μόνον κατέχει τὴν ἀλήθειαν, ἐνθ' ἐν τῇ πραγματικότητι ὅλοι ἐρίσκονται ἐν τῇ πλάνῃ.

Ὅπου ὑπάρχει ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ἐπίγνωσις τοῦ Παρακλήτου, ἐκεῖ δὲν χωρεῖ διαφωνία. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία, «*χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας ἡ αὐτή.*» Ἀπὸ τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων μέχρι σήμερον ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κρατεῖ συ-

νεχῶς τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν τῆς Ἀρχάντου Πίστεως τῆς, τὰς αὐτὰς ἁγίας Παραδόσεις, εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην. Αἱ ἐπὶ μέρος Ἐκκλησίαι αὐτῆς, ὡς αἱ τῶν Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Κωνσταντινουπόλεως, Ἐφέσου, Φιλίππων, Θεσπλονίκης, Βεροίας, Ἀθηνῶν, Κορίνθου, Πατρῶν, Κρήτης, Κύπρου, ἐδέχθησαν τὸν λόγον τῆς σωτηρίας ἀπὸ τὰ πανάγια στόματα τῶν ἰδίων πνευματοφόρων καὶ Θεοκηρῶν Ἀποστόλων καθ' ὅμοιον τρόπον, ὡς βεβαίῳ τὸ Σκεῦος τῆς ἐκλογῆς. «*Ἔτε οὖν ἐγὼ εἶτε ἐκεῖνοι (οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι) οὕτω κηρύσσομεν, καὶ οὕτως ἐπιστεῦσατε.*» (Α. Κορινθ. ΙΕ' 11).

Αὕτη ἡ γραπτὴ καὶ προφορικὴ παράδοσις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων παρεδόθη καὶ διετηρήθη «*διὰ τῶν πιστῶν*» καὶ «*ἐκλεκτῶν*» ἀνθρώπων διαδοχικῶς μέχρις ἡμῶν ἀλώβητος. Ὅτι συνίσταν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ὡς γνώρισμα τῶν γνησίων Χριστιανῶν, τὸ αὐτὸ συνίσταν καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες, διὰδοχοὶ τῶν θρόνων καὶ τῶν τρόπων αὐτῶν μέτοχοι ἄνα τὸ αὐτὸ λέγῃτες πάντες καὶ μὴ ἡ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ Ἀὐτῷ νοῦ, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. (Α' Κορινθ. α'. 10).

Εἶναι ἐπομένως ἄξιοι οἴκτου οἱ κατατετμημένοι εἰς μυρίας αἱρέσεις καὶ ἀσύμφωνοι πρὸς ἀλλήλους δυστυχεῖς Προτεστάνται, διὰ τὴν προσπάθειάν των τοῦ νὰ ἐρμηνεύσουν εἰς ἡμᾶς, κατὰ τὸ ποικίλον πνεῦμα των τὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὴν ὁποίαν παρ' ἡμῶν παρέλαβον, γεγραμμένην εἰς τὴν ἡμετέραν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ τὰ ὅποια βιβλία αἱ ἡμέτεροι Ἀποστολικά Ἐκκλησία λαβούσαν παρὰ τῶν χειρῶν τῶν Πανευφημῶν Ἀποστόλων ἐν ζώντων ἐπὶ τῆς γῆς, εἶχον τὸν καιρὸν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς ἰδίους τὴν διασάφησιν τῶν τυχόν ἐν αὐτοῖς «*δυσνοήτων.*»

Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς δυστυχεῖς Προτεστάντας, ἡμεῖς, οἱ Ὁρθόδοξως εἰς Χριστὸν πιστεύοντες, ἀποτελοῦμεν «*ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα, ἐκλήθημεν ἐν μιᾷ ἐλπίδι, Εἰς Κύριον (ἡμῶν ἐστὶ) μίαν πίστιν, ἐν βάπτισμα.*» (Ἐφεσ. δ'. 4) τοῦ ἑνὸς Αὐτοῦ ἁγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, μίαν εἶναι τὴν φωνήν, τοῦ ἑνὸς πνεύματος, ἐν εἶναι τὸ φρόνημα.

(συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος Ὑλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κανίγγος 32 Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θερμοτοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμας 15.—
» Ἐτησία » 30.—
Ἑξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησία » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Ο ΣΕΒ. ΚΥΚΛΑΔΩΝ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ΕΞΕΔΗΜΗΣΕΝ ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΝ

Τὴν 6ην τρέχ. μηνὸς περὶ ὥραν 7 μ.μ. μετέστη πρὸς Κύριον μετὰ πολὺμηνον ὁδυνηρὰν καὶ ἀνίατον νόσον ὁ ἡμέτερος Ἐπίσκοπος Κυκλάδων κυρὸς Παρθένιος Σκουρλῆς.

Ἡ θλιβερά εἰδησις ἀστραπιαίως μεταδοθεῖσα συνεκάλεσεν ὅσον ἦτο δυνατόν, λόγῳ τῆς κακοκαιρίας καὶ τῆς μακρυνῆς ἀποστάσεως, νὰ παρευρεθῇ πλῆθος ἱεροῦ Κλήρου καὶ λαοῦ κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ σεπτοῦ νεκροῦ, ἥτις ἐγένετο μετὰ πάσης τάξεως καὶ εὐπρεπείας ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Βαρνυμπόμπη, ἥς ἦτο δομήτωρ. Ἡ Ἱερὰ Νεκρώσιμος Ἀκολουθία ἐψάλλη παρόντων τεσσάρων Ἀρχιερέων καὶ 21 Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Ἱερέων.

Μετὰ τὴν νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν ὁ Σεβ. Γαρδικίου κ. Αὐξέντιος ἐξεφώνησε κατάλληλον ἐπικήδειον λόγον ἐξάρας τὰς σπανίας ἀρετάς, δι' ὧν ἐκοσμεῖτο ὁ εἰς Κύριον ἐκδημήσας. Μεθ' ὃ ἐγένετο ὁ τελευταῖος ἀσπασμὸς μετὰ θρήνων καὶ ὁδυρμῶν πάντων ἡμῶν, οἵτινες ἐγνωρίσαμεν τὸν ἀείμνηστον καὶ συνειργάσθημεν εἰς τὸν κοινὸν τῆς πατρῴας εὐσεβείας ἀγῶνα.

Ἀφοῦ πάντες παρήλασαν καὶ ἡσπάσθησαν τὸ σεπτὸν λειψανὸν ὁμᾶς Ἱερέων ἄρασα ἐπὶ χειρῶν τοῦτο ἐξήγαγεν ἔξω τῶν πυλῶν τοῦ Ναοῦ, ἔνθα πλῆθος λαοῦ καὶ Κλήρου μετὰ δακρύων ἀνέμενε, ἵνα προπέμψῃ εἰς τάφον. Οὕτω προπορευομένων τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῶν Ἱερών Ἐξαπτερύγων καὶ Λαβάρων, ἐνῶ τὰ ξύλινα σήμαντρα καὶ οἱ κώδωνες ἐκρούοντο πενθίμως, μετεφέρθη ὁ Νεκρὸς εἰς ὠρυγμένον τάφον παρὰ τὴν δεξιὰν πτέρυγα τοῦ Ναοῦ, ἔνθα ἐναπετέθη, τελεσθέντων τῶν περὶ τῆς ταφῆς ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐθιμοτυπίας διατεταγμένων.

Ὁ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Γαρδικίου κ. Αὐξεντίου ἐκφωνηθεὶς ἐπικήδειος λόγος

« Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἀπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις ».

(Ἐβε. Θ', 27)

Τὴν βεβαιότητα καὶ πραγματικότητα ταύτην ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τι μαρτυρεῖ νῦν ὁ πρὸ ἡμῶν κείμενος νεκρὸς Ἱερόρχης.

Εἰς ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον ἔλαχεν ὁ ἄχαρις κληρὸς νὰ ἀπευθύνω πρὸς αὐτὸν τὰ ἔσχατα ταῦτα ἀποχαιρετιστήρια ῥήματα μετὰ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας, καθότι ὁ Ὁρθόδοξος κόσμος ἀπώλεσεν ἐν τῷ προσώπῳ του ἕνα ἀναντικατάστατον καὶ δυσαναπλήρωτον Ποιμενάρχη.

Ἔδωκε πλεόν εἰς τοὺς ὁρίζοντας τῆς αἰωνιότητος μία φνισιογνωμία, ἥτις ἐνεσάρκωνεν εἰς τὴν μεγάλην τῆς καρδίας, ὅ,τι ὑψηλότερον ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς. Κατέθηκε τὴν ὁδοιορικήν βακτηρίαν τῆς παρουσίας ζωῆς εἰς ὁδοιπόρος ἐκ τῶν πλεόν κεκοπιηκότων καὶ ἐργασθέντων ἐν τῷ μυστικῷ τοῦ Κυρίου ἀμπελῶνι.

Ἰδοὺ, ἐν ἐλαχίστοις τὰ τῆς βιοτῆς τοῦ ἀφ' ἡμῶν πρὸς Κύριον μεταστάντος Ποιμενάρχου. Ὁ ἔκ σου ἡμῶν ἀφαρπαγείς, παιδιόθεν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Πόθος ἱερὸς καὶ ζῆλος ἐν θεοῦ ὠθήσαν αὐτὸν νὰ προσδράμῃ, ὥς ἔλαττος διψῶσα, παρὰ τὰς πηγὰς τῶν ζωηρῶν ὑδάτων, ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὄρει, ἔνθα διήνυσε μετὰ καρτερίας τὸν δίαυλον τῆς ἀσκήσεως καὶ διέπρεψεν εἰς πᾶν εἶδος ἀρετῆς. Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν, κινδυνευούσης τῆς ὁλκάδος τῆς Ἐκκλησίας νὰ καταποντισθῇ διὰ τῆς παρανόμου καὶ ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ πολλῶν καινοτομιῶν καὶ νεωτερι-

Τὸ σεπτὸν σκήνος τοῦ Σεβ. Κυκλάδων Παρθενίου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ.

σιμών ἀκολουθησάντων ταύτην, ἡναγκάσθη οὗτος νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν, ἵνα προσφέρῃ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του εἰς τὴν δεινῶς χειμαζομένην Ἐκκλησίαν.

Καὶ πρωτίστως μὲν, μετὰ διακαοὺς ζήλου καὶ ὑφαισκειώδους ἐνθουσιασμοῦ εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς κατισχύσεως τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ταῖς τῶν ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διδασκαλίαις ὑπεύκων, βραδύτερον δὲ διψῇ ἀκορόεστο συνεχόμενος διὰ τὴν σωτηρίαν ψυχῶν συνεστήσατο ἱερὸν φροντιστήριον, εὐαγὴ καὶ περικαλλῇ Μονὴν καὶ ἐδόθη ὁλοψύχως εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔργον.

Ἡ ζωὴ του ὁλόκληρος κατηναλώθη εἰς τὸν εὐγενέστερον ἀγῶνα τὸν ἀγῶνα τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν. Ἐν ἀπολύτῳ μυστικότητι καὶ μετριοφροσύνῃ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἡσχολήθη μὲ τὸ ἱερὸν αὐτὸ ὑπόμνημα, πολλὰς ψυχὰς τῷ Χριστῷ σεσωσμένας προσήγαγε, καὶ διὰ τῆς ἡγετικῆς του συνέσεως ἐκλείσε τὸν Μοναχισμόν καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνθήσιν καὶ πρόοδον αὐτοῦ. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ στερηθῶμεν τῆς θεᾶς ἐνὸς πολιοῦ καὶ ἀσκητικοῦ Γέροντος, ἀγωνισθέντος μέχρι θανάτου δι' ὑψίστα ἔργα καὶ ἰδεώδη.

Προσφιλέστατε καὶ ὁμόψυχε Ἱεράρχα, μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς καὶ σπαρασσούσα καρδίαν, ἐσπεύσαμεν νὰ δώσωμεν τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὴν ἐνώπιον ἡμῶν κηδευομένην ἀρετῇ.

Ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ θνητοῦ σκηνώματος ψυχῇ σου μετέστη εἰς τοὺς οὐρανούς ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τῆς ἔργων. Ἀλησμόνητος ὁμῶς θὰ παραμείνῃ εἰς ἡμᾶς ὁ ἀνεπίληπτος λευίτικὸς βίος σου καὶ ἡ δι' ἀγάπης ἐνεργοῦμένη φιλοξενία σου, ἥς ὁ

οἰοσθῇποτε ἀπελάμβανε καὶ ἀπολαμβάνει ἐν τῇ Σεπτῇ Μονῇ σου, ἥτις δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ Μονὴ τῆς φιλοξενίας καὶ διακονούσης ἀγάπης.

Σὲ ἐμάρανε φεῦ! ἡ ἐπάρατος καὶ βροτολογὸς ἀσθένεια καὶ ἀφῆραπεν ἀφ' ἡμῶν. Ἡ ἀπώλειά σου ἐβόησεν εἰς σπαραξικάρδιον λύπην πάντας τοὺς Ὁρθοδόξους.

Τιμιώτατε Γέρον, προπέμπομέν σε σήμερον οὕτως ἀφαραγέντα ἀφ' ἡμῶν ὡς ἐν ὄνειρῳ, μετὰ βραχύν, ἀλλ' ὀδυνηρὸν τοῦ θανάτου ἀγῶνα, εὐγνωμόνως ἀποβλέποντες εἰς τὸ ἱερὸν σου ἔργον καὶ αἰτούμενοι παρὰ τοῦ δικαιοκρίτου καὶ μισθαποδότου Θεοῦ τὴν χάριν καὶ ἀμοιβήν, δι' ἣ ἐπὶ τῆς γῆς θαυμάσια ἔργα ἐποίησας καὶ ἐν τῷ μυστικῷ ἀμπελῶνι τοῦ Χριστοῦ ἐκοπίαςας.

Τὸ φορικτὸν ἄγγελμα τοῦ θανάτου σου μᾶς κατεκεραύνωσε.

Τὸ τραγικὸν τοῦτο μήνυμα μᾶς συνεκλόνησε καὶ ἐξείγειρε τὸν θρῆνον καὶ τὸν κλαυθμὸν πάσης ὁρθοδόξου ψυχῆς.

Σὲ προπέμπομεν νῦν εἰς τὴν τελευταίαν σου κατοικίαν θρηνῶντες καὶ ὀλοφυρόμενοι. Μόνον ἡ χροσιζούσα ἐλπίς τῆς Ἀναστάσεως μᾶς ἐνθαρρύνει καὶ ἡ σκέψις ὅτι εἰς τὰς πύλας τῶν οὐρανίων Σκηνωμάτων ὡς προπομπὸς θὰ μᾶς ἀναμένῃς.

Ἰδοὺ πρὸ τοῦ σεπιοῦ σου λειψάνου αἱ ἀδελφαὶ τῆς Μονῆς, τὰ ἐν Κυρίῳ φίλτατά σοι τέκνα, θρηνοῦσι καὶ ζητοῦσι τελευταῖον λόγον νουθετικὸν καὶ συμβουλευτικόν. Ἰδοὺ ἐκάστη ἐξ αὐτῶν σπαραξικαρδίως κράζει: «ποῦ καὶ ταλεῖπεις ἡμᾶς Πάτερ ὁσφανάς; ποῖος Ποιμὴν καὶ Πατὴρ τὴν θέσιν σου λήψεται καὶ

Μετὰ τὴν Νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν ἐκ τοῦ Ναοῦ ὁ σεπτὸς νεκρὸς προπέμπεται εἰς τάφον βασταζόμενος καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ λαοῦ.

ισάξιος και ισότιμός σου δειχθήσεται ;»

Σεπτέ νεκρέ! τὸ κενόν, ὅπερ εἰς τὴν ἱερὰν Μο-
νὴν σου κατέλειπες, εἶναι δυσθεράπευτον. Αἱ ψυχαί,
τὰς ὁποίας ἐγαλούχησας καὶ εἰς αὐτὰς τὴν δρόσον
τῆς θείας ἀγάπης ἐνεστάλαξας ἐν τῷ προσώπῳ σου
ἀπώλεσαν Πατέρα φιλόστοργον καὶ ἀριστον ποδη-
γέτην.

Ἀλλὰ τί χρειάζονται οἱ ἄγονοι θρήνοι καὶ λυγ-
μοί, οἵτινες δὲν ἀρμόζουν εἰς δικαιοθέντας ; Ὁ
προσφιλὴς Ἱεράρχης μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου
εἰς τὴν ζωὴν, ὁ σεπτὸς Ἱεράρχης μετέστη ἐκ τῶν
ἐπιγείων πρὸς τὰ οὐράνια, ἐκ τῶν χαμερπῶν καὶ ἐγ-
κοσμίων πρὸς τὰ αἴθλα καὶ ὑπερχόσμια.

Τὸ ψυχρὸν τοῦ τάφου χῶμα θὰ ἀποκρύψῃ ἐντὸς
ὀλίγου τὸ σεπτὸν του σκήνος ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν μας
ὀφθαλμῶν.

Ἄλλ' ἡ ψυχὴ του κούφη καὶ περόεσσα, θὰ
πετασθῇ αἰθερώ; εἰς τοὺς εὐώδεις λειμῶνας τῆς Ἀ-
νω Ἱερουσαλὴμ πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν, ἃ ἡ-
τοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν.

Ἄγιε Ἱεράρχα! Σὺ τώρα σιωπᾷς καὶ ἡμεῖς ὀμι-
λοῦμεν. Θὰ ἔπρεπε πλησίον εἰς τὴν σορὸν Σου νὰ
σιωπήσωμεν, ἵνα ἀκούσωμεν τὴν θεσπεσίαν σιωπὴν
τῆς. Τὸ προσώπόν Σου φωτίζει ἀμίαντον φῶς ἀπὸ
ἑνα ἄλλον κόσμον. Ἐκ τοῦ βάθους τῆς σιγῆς τοῦ
φερέτρου σου ἀκούομεν τόνους αἰωνιότητος. Ἡ βα-
θεῖά σου σιγὴ ὀμιλεῖ. Ἄς τὴν ἀκούσωμεν, ἐὰν τὰ
ὦτα τῆς ψυχῆς μας ἀκούωσι.

Γέρον σοφέ! Δὲν θὰ ἀκούσωμεν πλέον τὴν σο-
φὴν λαλίαν σου! καὶ δὲν θὰ ἀτενίσωμεν ἄλλην φο-
ρὰν τὸ πρόσωπόν Σου, τὸ διδάσκον καὶ ὀμιλοῦν εὐ-
γλώττως καὶ δι' αὐτῆς τῆς σιωπῆς! Ἡ γλῶσσά σου
ἐσίγησεν. Ἀλλὰ τὰ ἔργα ὀμιλοῦσι. Δι' ὑστάτην φο-
ρὰν κατασπασόμεθα τὸ σεπτὸν Σου σκήνωμα καὶ σοὶ
ἀπευθύνομεν τὸ ὑστατον χαιρε. Ἡ ἀγία Σου ὁμῶς
μορφὴ ζωηρὰ καὶ ἀνεξίτηλος; θὰ διατηρηθῇ ἐν τῇ
μνήμῃ ἡμῶν.

Τὸ περίφημον ἔργον σου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ σέ-
μνωμα καὶ κλέος τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ παραμείνῃ ἀ-
θάνατον καὶ αἰώνιον.

Πολιὲ γέρον, καὶ διδάσκαλε τοῦ πρακτικοῦ βίου
ἀνεκτίμητε! ὡς φίλος εὐγνώμων καὶ συνιερόχης
χύνων θαλερὸν εὐλικρινοῦς φιλίας καὶ ἀπεριορίστου
σεβασμοῦ δάκρυ, ἀπέτει αὖ πρὸς σέ ταύτας τὰς ὀλί-
γας λέξεις ὡς τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν καὶ ἐλάχι-
στον δεῖγμα τιμῆς ἐξαιρέτου καὶ μνήμης ἀνεξαλεί-
πτου πολυτίμων ὑποθηκῶν, ἃς παρὰ σοῦ ἔλαβον καὶ
φέρω κεχαραγμένας βαθύτατα ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Σεπτέ Νεκρέ! ἀπέλθε νῦν χαίρων εἰς τὰς αἰῶ-
νίους μονάς, διότι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι,
τὸν δρόμον τετέλεκας, τὴν πίστιν τετήρηκας καὶ διό-
τι σοὶ ἀρμόζει νὰ συναριθμηθῇς μετὰ τῶν προα-
πελθόντων καὶ καλῶς ἀγωνισαμένων ἁγίων Ἱεραρχῶν
μας, οἵτινες ἐν χώρᾳ ζώντων χαίρουσι χαρὰν ἀνεκλά-
λητον καὶ ἐν τῇ ἐκπύλῳ καὶ ἀγλήσσει δόξῃ τῶν οὐ-
ρανῶν ἀπολαύουσιν, ἃ οὐκ ἔξω ἀνθρώπῳ λαλήσαι.

Πανάγαθε Θεὲ καὶ Κύριε τῶν οἰκτιρῶν καὶ τοῦ
ἐλέους ἀπόδος αὐτῷ ἐν χάριτι πᾶν ὅ,τι οὗτος ἐν πί-
σται καὶ Χριστιανικῇ ἀγάπῃ ὡς Ποιμενάρχης καὶ
πιστὸς τῶν ψυχῶν οἰκονόμος ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ εἰρ-

γάσατο καὶ κατάταξον αὐτὸν ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀνα-
παύονται. Ἀμήν.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.
τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τῆς εἰς Κύ-
ριον ἐκδημίας τοῦ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς Σεβασμιωτά-
του Ἐπισκόπου Κυκλάδων Κυροῦ

ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ

πολλὰς καὶ μεγάλας ὑπηρεσίας προσενεγκόντος ὑπὲρ
τοῦ Ἱεροῦ τῆς πατρώας εὐσεβείας ἀγῶνος συνελθοῦ-
σα ἐκτάκτως ἀποφασίζει ὅπως :

1) Παραστῇ εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ σεπτοῦ αὐτοῦ
σκήνους, εἰς δὲ τῶν Ἀρχιερέων διὰ καταλλή-
λου ἐπικηδείου λόγου ἐξάρῃ τὰς ἀρετὰς τοῦ μετα-
στάντος.

2) Ἀναρτηθῇ ἡ εἰκὼν τοῦ μεταστάντος εἰς τὰ
Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

3) Δοθῇ ἐντολὴ Συνοδικὴ εἰς ἅπαντα τὸν Ἱερὸν
Κλήρον ὅπως μνημονεῖ τὸ ὄνομα τοῦ μετα-
στάντος μετὰ τῶν λοιπῶν μακαρίων τῇ λήξει καὶ εὐ-
σεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων Ἀρχιερέων.

4) Ἐκφρασθῶσι τὰ συλλυπητήρια τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου τοῖς συγγενέσι τοῦ μεταστάντος, τῇ Προϊ-
σταμένῃ καὶ ἀπάσῃ τῇ Ἀδελφότητι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς,
ἧς ὁ Μεταστὰς ὑπῆρξε δομῆτωρ.

5) Δημοσιευθῇ τὸ παρὸν εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν
ὄργανον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν παρατάξεως «Ἡ
Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1962

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

† Ὁ Ταλαντίου ΑΚΑΚΙΟΣ, Πρόεδρος

† Ὁ Γαρθικίου ΑΥΣΕΝΤΙΟΣ

† Ὁ Μαγνησίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Διανλείας ΑΚΑΚΙΟΣ

† Ὁ Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς ἅπαντα τὸν Ἱερὸν Κλήρον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιο-
τάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος

Ἐντελλόμεθα ἡμῖν ὅπως, μετὰ τῶν μακαρίων τῇ
λήξει καὶ εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων Ἱεραρχῶν,
τῶν προσληρητησάντων εἰς τὰς τάξεις τοῦ προκειμέ-
νου ἡμῖν Ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος, μνημονεῖ-
τε εἰς τὰς ἱερὰς Λειτουργίας καὶ τοῦ ἁγίου μακαρι-
στοῦ γενομένου **Παρθενίου Ἀρχιερέως**, ὡς πολ-
λὰς καὶ μεγάλας καὶ ὑποδειγματικὰς ὑπὲρ τῆς πα-
τρώας εὐσεβείας προσενεγκόντος ὑπηρεσίας.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκ-
κλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος)

ΑΓΓΕΛΙΑ

Τὰ ἐγκόλπια ἡμερολόγια καὶ οἱ ἡμεροδείκται
τοῦ 1963 ἐξετυπώθησαν μετὰ ὕλην ἐκλεκτὴν,
ὡς καθ' ἕκαστον ἔτος. Παρακαλοῦνται οἱ ἐ-
φημέριοι καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἱερῶν Ναῶν,
ὡς καὶ οἱ οἰοιδήποτε ἰδιῶται, ὅπως ἐγκαίρως
παραγγείλωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναγκασιού-
των αὐτοῖς ἡμεροδεικτῶν.

(Ἐκ τῆς Διαχειρίσεως)

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΛΑΒΟΝ ΧΩΡΑΝ ΤΑ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΖΕΚΙΑΣ

«Όταν ὁ Ἀχαζ ἐξεμέτησε τὸ ζῆν ἀνῆλθεν εἰς θρόνον ὁ ἀγαθὸς υἱὸς του Ἐζεκίας, «ἀνὴρ τῶν ὅτι μάλιστα φιλ-θεωιῶν, εὐσεβείας ἐραστῆς, δικαιοσύνης πρῶτανος, ἀπάτης ἐχθρὸς, καὶ τὰ ἐκ τῆς εἰδω λολατρείας περικόπτων βλάβη». Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἡγεμόνο; δύο μεγάλα γεγονότα ἐτάραξαν τὴν Παλαιστίνην καὶ ἐν μέρει τὴν ἀναστά- τωσαν. Πρόκειται διὰ τὴν κατάληψιν τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὸν Σαλμανάσαρ καὶ τὴν πολιορ- κίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὸν Σναχηρείμ. Ὅταν παρέλαβε τὴν πηδαλιουχίαν τοῦ κράτους ὁ Ἐζεκίας, δὲν ἐθεώρησεν ἄλλο ἀναγκαιότερον ἀπὸ τὴν ἀποκα- τάστασιν τῆς λατρείας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ ἤνοιξε λοιπὸν ἀμέσως τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐκαθάρισεν μετὰ τὰς νομίμους θυσίας ἀπε- κατέστησε πάλιν τὴν ἀρχαίαν θρησκείαν. Ἐκ θεοῦ δὲ ζήλου πυρπολούμενος ἔστειλεν ἐπιστολάς καὶ κή- ρυκας, ὅχι μόνον εἰς τὴν ἰδικήν του χώραν, ἀλλ' εἰς ὅλον τὸν Ἰσραὴλ καὶ ἐκάλει τὸν λαὸν εἰς Ἱεροσό- λυμα διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὸ πάσχα. «Καὶ συνήχθησαν εἰς Ἱεροσόλυμα λαὸς πολλὸς τοῦ ποιῆσαι τὴν ἐορτὴν τῶν αἰσίων». (2 Παρ. λ. 13). Ἐτελέσθη δὲ ἡ ἐορτὴ μετὰ πολλὴν λαμπρότητα καὶ κατάνυξιν.

«Καὶ ἐγένετο μεγάλη εὐφροσύνη ἐν Ἱερουσαλὴμ. Ἀπὸ ἡμερῶν Σολομῶν υἱοῦ Δαβὶδ βασιλέως Ἰσραὴλ οὐκ ἐγένετο τοιαύτη ἐορτὴ ἐν Ἱερουσαλὴμ». Ἀλλὰ τὰς ἐορτάς αὐτάς τὰς διεδέχθησαν ἡμέραι θλίψεων καὶ στεναγμῶν.

Τέσσαρα ἔτη εἶχον παρῆλθαι ἀπὸ τὴν ἀνοδὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἐζεκίου. ὅταν ὁ Σαλμανάσαρ, βα- σιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τῆς Σαμαρείας, πρωτεύουσας τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ. Τρία ἔτη διήρκεσεν ἡ πολιορκία, μετὰ τὸ πέραν τῶν ὁποίων ἡ Σαμαρεία ἔπεσεν. Οἱ Ἰσραηλῖται ἐσύρ- θησαν οἰκτρῶς εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν. Τὰ βάρη τῆς

Ἀσίας ἐγέμισαν ἀπὸ τοὺς θρήνους τῶν Ἰσραηλι- τῶν, «ἀνθ' ὧν οὐκ ἤκουσαν τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ καὶ παρέβησαν τὴν διαθήκην αὐτοῦ». Τὸ φοβερὸν αὐτὸ γεγονὸς ἐγίνετο τῷ 720 π. Χ. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον ὁ πόλεμος ἐδρίσκετο εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Σα- μαρείας, ἦτο ἐπόμενον νὰ μὴ καθυστερήσῃ ἡ ἐμφά- νισις του καὶ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα.

Μόλις ὀκτὼ ἔτη εἶχον παρῆλθαι ἀπὸ τὴν ἀξιοθρή- νητον καταστροφὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἰδοὺ ἄγρια σμήνη βαρβάρων ἐξορροῦν ἐναντίον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ βασιλείου. Τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ἐζεκίου εἰσβάλλει ὁ Σναχηρείμ εἰς τὴν Ἰου- δαίαν καὶ καταλαμβάνει ὅχι ὀλίγας ὀχυρὰς πόλεις. Ἐντρομος ὁ Ἐζεκίας καὶ ἀναμένων γενικὴν κατα- στροφὴν στέλλει πρέσβεις πρὸς τὸν Ἀσσύριον, ὑπο- σχόμενος νὰ τοῦ προσφέρει, ὅσον φόρον ἐπιθυμήσῃ. Ὁ Σναχηρείμ ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν καὶ ἐξήτει 300 τάλαντα ἀργυρᾶ καὶ 30 χρυσᾶ. Ἀλλὰ ἡ ἀπαί- τησις αὕτη ἦτο ἀδύνατον νὰ ικανοποιηθῇ μετὰ τὴν πτωχείαν τῶν βασιλικῶν θησαυρῶν. Τί πράττει λοι- πὸν ὁ εὐσεβὴς Ἐζεκίας; Ἀφοῦ διαθέτει ὁλόκλη- ρον τὸν βασιλικὸν θησαυρὸν παραλαμβάνει καὶ «πᾶν ἀργύριον τὸ εὑρεθὲν ἐν οἴκῳ Κυρίου». Ἐπειδὴ καὶ πάλιν τὸ ποσὸν δὲν συνεπληρώθη ἔκοψε τὰς μεταλ- λίνας θύρας τοῦ Ναοῦ, τὰς ὁποίας αὐτὸς εἶχεν προ- ηγουμένως χρυσώσει.

«Ἔθος γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις ἀνάγκαις καὶ τοὺς ἱεροὺς θησαυροὺς, δαπανᾶν καὶ πάλι αὐτοὺς ἐκ τῶν πολεμίων ἀναπληροῦν».

(συνεχίζεται)

Τῇ ἐλευθερίᾳ ἐκλήθημεν

Κατ' αὐτὰς ἐγκαλεῖται ὁ μητροπολίτης Ἐλευθερου- πόλεως δι' ὅσα γνωστὰ ἐλέγχθησαν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν ὑ- φυπουργὸν Οἰκονομικῶν.

Δὲν κρίνομεν τὴν ἐγκλησὶν ταύτην τῆς Ἑλληνικῆς δικαιοσύνης. Δὲν ἠμποροῦμεν ὅμως νὰ ἀποσιωπήσωμεν τὴν παρησίαν τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεράρχου. Παρησίαν ποῦ ἀποτελεῖ φωτεινὴν ἐξαίρεσιν εἰς μίαν ἐποχὴν μεστὴν ὑπο- κρισίας, ἐθελοδοουλίας καὶ ἀπουσίας ὀρθοδόξων χαρακτή- ρων. Ἡ Ὀρθοδοξία μόνον ἀπὸ τὴν μικροφυχίαν καὶ τὴν δεϊλίαν ἔχει νὰ φοβηθῇ. Αὐτὸ ἄλλωστε διδάσκει ἡ πα- λαὶά καὶ ἡ πρόσφατος ἱστορία. Ἡ ὀρθόδοξος ἀλήθεια χρειάζεται τόλμην, ἀρετὴν, καὶ ἐλευθερίαν φρονήματος. «Οὐκ ἤλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν». Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἰσχύει εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ συνέχεια τοῦ δημοσιεύματος: «Ἀπὸ τοὺς Μαργαρίτας τῶν Νηπτικῶν Πατέρων» ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον, λόγῳ πληθώρας ἐπικαίρου ὕλης.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομη- ται τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας» ὅπως ἀποστεί- λουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς τῶν, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομι- κὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὶν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἀπὸ τὸ τεσσαρακονθήμερον Μνημόσυνον τῆς Δεσποίνης Κορρῆ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης τελεσθὲν τὴν 28-10-1963 λειτουργοῦντος τοῦ Σεβ. Διακείας κ. Ἀκακίου.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)